

skal jeg bemærke, at „dertil egnede Mænd“ jo er et temmelig vaagt Udtryk, og jeg ser ikke rettere end, at i Virkeligheden vil det ene komme til at afhænge af Kommunalbestyrelsens Skøn, hvem der skal anses for at være egnet. Det hedder fremdeles, at den Udmeldte er pligtig til at modtage Hvervet, medmindre han har fyldt sit 60de Aar eller ved lovligt Forfald er forhindret. Jeg selv befinder mig i det heldige Tilfælde, at jeg er over 60 Aar, saa mig kan man ikke ramme; men de, der ere under 60 Aar, have kun dette „lovlige Forfald“ at skyde sig ind under. Jeg veed ikke, hvem der skal bedømme, hvad der er lovligt Forfald. Er det Kommunalbestyrelsen, har det ikke meget at betyde. (Indenrigsministeren: Det er Indenrigsministeren!) Aar kunde tænke sig, at det var Domstolene, for saa vidt § 5 siger, at naar Noget tilside sætter de ifølge denne Lov paalagte Forpligtelser, skal han straffes, for saa vidt der ikke derved er forskyldt større Straf, med Bøder fra 10 til 500 Kr., som i Gjentagelsestilfælde kunne fordobles i det Uendelige. Det er altsaa meget betydelige Summer, der her kan blive Tale om. Naar derfor en Mand havde undladt at udføre det ham paalagte Hverv, fordi han paastod, at han havde lovligt Forfald, og han saa droges til Ansvar, maatte det for saa vidt blive Domstolene, som afgjorde, om han havde haft lovligt Forfald. Men det forekommer mig, at det, som nærmest maa blive Spørgsmaalet i dette Forhold, er ikke, hvorvidt en Person, som er udmeldt til at yde Assistance, har lovligt Forfald en enkelt Dag eller ved en enkelt Leilighed, men hvor vidt hans Stilling og Forhold i det Hele ere af den Bestaaenhed, at det maa erkjendes at være et uforholdsmæssigt stort og urimeligt Offer at forlange af ham, at han skal være behjælpelig med dette Tilsyn. Man kan jo tænke sig mange Forhold, hvor de udmeldte Personer for det Første mene, at de ikke ere egnede, at de ikke forstaa sig paa denne Ting, men dernæst, at det vilde være forbundet med den største Forstyrrelse af hele deres Bedrift, af hele deres Virksomhed, ja endog kunde være ruinerende for deres Velvære, om de skulde offere ikke blot Timer, men Dage paa dette Tilsyn. I slige Tilfælde var det for meget at forlange af disse Borgere, at de skulde udsætte sig for Tiltale og eventuel Straf, fordi de ikke kunde faae afgjort først, hvorvidt deres Indsigelse mod Udmeldelsen er begrundet eller ikke. Nu forekommer det mig, at jeg hørte en Udtring af den høitærede Minister, der gik ud paa, at det var Ministeren, der skulde bedømme,

hvor vidt de Vedkommende havde lovligt Forfald, og det tilfredsstillende mig for saa vidt, som det netop er min Mening, at henhede Opmærksomheden paa, om det ikke kunde være rigtigt at sætte Noget ind i Loven i denne Retning. Det staar der ikke, og for saa vidt vil ikke sætte Noget ind desangaaende, tror jeg, at det maatte blive tvivlsomt, hvorvidt man havde Ret til at returnere til Ministeren og klage over den vedkommende Kommunalbestyrelses Udmeldelse. Det forekommer mig, at den Medhjælp, som der er Tale om, efter Omstændighederne kan være temmelig byrdefuld for de Paagældende. Den bestaar i at yde Politimesteren Bistand ved Udøvelsen af det Tilsyn, som paaligger Politimesteren. Det er blevet mig berettet, at under de nuværende Forhold er der Steder, hvor man har anset det for nødvendigt at føre stadigt Tilsyn med visse Svinehold for at forhindre, at Svin føres bort, og for ogsaa at forhindre, at Svinegødning føres bort, og at Svinegødning blandes med anden Gødning. Det er blevet mig sagt, at der er Steder, hvor der er stadigt Tilsyn Dag og Nat. Det er dog virkelig ikke Spøg for en Mand, som har en udstrakt Virksomhed, om han skulde blive kommanderet af Kommunalbestyrelsen til at yde Politimesteren Bistand og tilbringe saaledes Dag og Nat med at passe paa, at Svin og Svinegødning ikke bliver ført bort fra Steder, hvor der er Svinebisteritis. (Indenrigsministeren: Der skal holdes Vaagt; det er Gendarmernes Sag!). Ja, saa komme vi til, at vi ogsaa faae Gendarmene blandt Svinene, det havde jeg ikke tænkt mig. Men selv om man tager Gendarmen dertil, er det sikkert, at som § 4 er affattet, giver den Kommunalbestyrelserne den Myndighed, hvorom jeg taler, og jeg gjentager, at medens jeg selvfølgelig med stor Tillid overdrager Diktatormyndigheden til Indenrigsministeren efter §§ 1, 2 og 3, er jeg slet ikke saa rolig, hvad Kommunalbestyrelserne angaa. Det vil jo nemlig sige: Kommunalbestyrelserne i Kjøbstæderne og i alle de enkelte Sogne, og man har jo dog sunddom hørt om, at der kunde være Rivninger til Stede i Kommunerne. Man har dog sunddom hørt om, at Kommunalbestyrelser kunne faae Mænd udmeldte til Brandfogder og Snefogder, ikke just fordi de elskede dem, men tværtimod fordi de vilde chikanere disse Folk, og mig forekommer det, at § 4 aabner Veien til ikke ubetydelig Chikaner fra Kommunalbestyrelsernes Side over for disse agtede Medborgere. (Det jeg har talt om, at den Byrde, der kan